

ES VAN HAVER D'INVENTAR UNA MENCIÓ ESPECIAL PER PREMIAR EL FILM DE BELLMUNT

Els àrabs copen els premis

Dues pel·lícules àrabs, «Moujoum a'nahar», d'Oussama Mohammad, i «Al Kaala», de Mohammad Chouikn, van aconseguir respectivament les palmeres d'or i argent. «Un negre amb un saxo» es va haver de conformar amb una menció especial que no va satisfer a ningú.

Vicent Sanchis

La 9 Mostra ha donat suport, una vegada més, a cinematografies de països amb deficients infraestructures industrials, cinema que tracta de reflectir les condicions de vida dels seus pobles respectius. És un cinema sincer, clar, a vegades poètic, però formalment poc atractiu i innovador. Només la projecció del film de Theo Angelopoulos, *Pasaje en la niebla* (Lleó d'argent al Festival de Venècia) va constituir, el dia de la clausura, tota una festa de la imaginació i els sentits.

Si haguérem de destacar altres films programats en les diverses seccions de la Mostra, assenyalaríem, per exemple: *La vie est un longue fleuve tranquile* d'Etienne Chatiliez, *Saxo* d'Ariel Zeitoun, *La apasionada* de Gianfranco Mingozzi, un melodrama que té com a paisatge la Bolonya dels anys cinquanta. Per la seua banda, el iugoslau Lordan Zafranovic no va aconseguir interessar-nos amb *La fiesta de las putas*.

En la Secció Informativa, Medhi Charef, conegut entre nosaltres per *El té del harén de Arquímedes*, va presentar els seus darrers dos films, *Miss Mona* (1986) i *Camomille* (1987). Charef, en el primer planteja novament el tema de la marginació dels emigrants àrabs que treballen clandestinament a París. Misèria sexual, professional i econòmica, però contemplada amb un cert to tremendista i un enfocament ideològic força discutible. Per la seua banda, *Camomille*, ens conta la relació claustrofòbica entre un jove i una dragaaddicta.

Altres dues pel·lícules interessants van ser *Mignon è partita* de la italiana Francesca Archibugi, i *Aurelia*, de Giorgio Molteni. El portuguès Rui Goulart amb *Em Obsessao* ens va oferir una avorrida aproximació al món dels desitjos homosexuals, exemplificats en dos xicots que es donen cita a Venècia, on deambulen com dues ombres viscontianes.

En la Secció especial, Giuliano Mon-

'Moujoum a'nahar', palmera d'or de la Mostra.

taldo amb *Gli occhiali d'oro*, torna a la Ferrara del 38 per narrar-nos els amors entre un madur doctor (Philippe Noiret) i un jove, interpretat per l'actor britànic Rupert Everett. L'espanyol Antonio Giménez Rico ens va irritar profundament amb la seua descafeïnada pel·lícula *Soldadito español*, que no és en absolut una crítica antimilitarista, com s'ha escrit.

En la secció Panorama Europeu, ens va interessar *Helsinki-Napoli all night long*, dirigida pel finlandès Mika Kaurismaki, interpretada per Eddie Constantine i Sam Fuller. Un film que va aconseguir els favors del públic va ser *Stormy Monday* de Mike Figgis, interpretada per Melanie Griffith, Tom Lee Jones i Sting. Cinema rabiosament modern amb magnífica banda sonora, i unes imatges molt suggestives. Un altre film a ressenyar fou el del polonès Radoslaw Piwowarski, *Tren a Hollywood*, el viatge de dos joves cap a Hollywood, on esperen triomfar i rodar a les ordres de Billy Wilder.

Els homenatges: Antonutti i Chabrol

L'actor italià Omero Antonutti i el director Claude Chabrol van rebre l'homenatge de la Mostra de Cinema, que havia programat una sèrie de títols

Palmarès

Menció a l'opera prima (ex-aequo): *Angela come te*, de la italiana Anna Brasi, i *Sarikat Sayfeya*, de l'egipci Yousry Nasrallah.

Menció a la millor música: *Saxo*, del francès Ariel Zeitoun.

Menció a la millor fotografia: *Appoussies*, del grec George Katakouzinos.

Menció a la interpretació femenina: Piera Degli Esposti, pel seu paper en *L'appassionata*, de Gian Franco Mingozzi.

Menció especial: *Un negre amb un saxo*, de Francesc Bellmunt.

Premi Pierre Jast al millor guió: a l'egipci Yousry Nasrallah per *Sarikat Sayfeya*.

Palmera de bronze (ex-aequo): *Cavka*, del iugoslau Milos Radivojevic, i *Ahlam Hind wa Camilia*, de l'egipci Mohamed Khan.

Palmera de Plata: *Al Kaala*, de l'algerià Mohammad Chouikh.

Palmera d'or: *Moujoum a'nahar*, del siri Oussama Mohammad.

Gran Premi del Públic «Fortuna»: *Un negre amb un saxo*, de Francesc Bellmunt.

Premi Don Quijote, del jurat de la IFFS (International Federation of Film Societies): *Sarikat Sayfeya*, de Yousry Nasrallah.

Premi del Jurat Internacional de la Crítica: *La vie est un long fleuve tranquille*, del francès Etienne Chatiliez.

Els jurats estaven integrats per Josep Ma. Forn, Ridha Behi, Alexis Grivas, Myriam Mezieres, Raafat El Mihi, Dojordje Milojevic, Morando Morandini i Amparo Soler Leal.

de l'actor italià. Antonutti, una persona senzilla, amable, diàfana, ens comentava que havia renunciat a *Les tres germanes* de Txèkhov amb direcció de Luca Ronconi, perquè li suposava un esforç físic esgotador, i ell prefereix dur una vida més tranquil·la i relaxada.

Parlant dels directors amb què havia treballat, Antonutti va dir que el mètode d'Angelopoulos era terrible, mentre que de l'espanyol Víctor Erice va dir que era un poeta. Entre els seus errors va assenyalar el film de Javier Rebollo, *Golfo de Vizcaya*, una història que va acceptar fiant-se del guió.

Claude Chabrol, per la seua banda, es va mostrar molt simpàtic i alegre. Va fer al·lusió en la conferència de premsa a *Un asunto de mujeres*, el seu darrer film, pel qual Isabelle Huppert va aconseguir el premi d'interpretació a Venècia. Comentaria humorísticament que acostuma a fer films dolents per a gaudir d'aquesta manera molt més quan fa un bon film. Es va projectar amb la seua presència *El grito de la lechuza*, basada en una novel·la de Patricia Highsmith.

Una nova edició de la Mostra acaba de finalitzar, i continuen produint-se

greus deficiències. Cal urgentment una coordinació entre les diverses institucions (Diputació, Conselleria de Cultura i Ajuntament); és imprescindible disposar de pressupostos més grans (o tornarem a avergonyir-nos com en la gala de clausura). La 10 Mostra ha de jugar-s'ho tot a una carta: per a afavorir el cinema europeu i renovar les seues estructures, per a fer possible aquesta ambiciosa i ineludible tasca. Cal fer urgentment una renovació i una reflexió profunda, per a poder atendre les demandes que el nou festival exigeixca. □

SITGES 88, UN FESTIVAL DE SEQÜELES

Mitja setmana fantàstica

El Festival de Cinema Fantàstic de Sitges ha remuntat en la seva XXI edició el nivell que semblava haver perdut l'any passat. La secció competitiva ha ofert bons films i les retrospectives, perles molt interessants. Pel que fa a la primera, però, els títols bons es van acabar en només tres dies.

Carles Singla

The navigator, un film neozelandès coproduït amb Austràlia, va ser el triomfador de la XXI edició del Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Sitges. La mateixa setmana, el film havia resultat el màxim guardonat en el repartiment de premis de l'Acadèmia Australiana de cinema. El seu director, Vincent Ward, un jove amb només tres títols en la seva filmografia, que es passa la vida viatjant arreu del món i sense tenir residència fixa en-

lloc, va ser present al Festival i va recollir personalment el premi. *The navigator* combina blanc i negre i color per explicar la història d'un grup de miners de la Cumbria medieval que fan un túnel per fugir de la pesta i van a sortir a una ciutat del segle XX. La pel·lícula va tenir partidaris i detractors —que li retreien l'excés de pretensions—, però es tracta d'una obra amb un plantejament original i una acurada realització.

La resta de premis es van repartir entre els que van sonar com a candidats al triomf des de la seva projecció. *Ofe-*

'Monkey Shines'.